

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej v právnej veci žalobcu: **JUDr. M. B.**, proti žalovanému: **Odvolací disciplinárny senát Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov, zastúpeného advokátkou JUDr. B. G.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 25. mája 2005, číslo DK-6/2002-Odv, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. decembra 2007, č. k. 1 S 81/2005-46, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. decembra 2007, č. k. 1 S 81/2005-46 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia zo dňa 25. mája 2005, č. DK-6/2002-Odv, ktorým žalovaný podľa § 228 ods. 2 a 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (Exekučný poriadok) potvrdil rozhodnutie disciplinárneho senátu zo dňa 5. novembra 2002, číslo DK 6/2002 o uznaní žalobcu disciplinárne zodpovedným za disciplinárne previnenie podľa § 220 ods. 2 Exekučného poriadku porušením ustanovenia § 110 Exekučného poriadku tým, že v exekučnom konaní, konanom na základe poverenia Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k.: 10 Er 1227/00 zo dňa 16. júna 2000

vymohol v prospech oprávneného D. S. sumu 55 998 Sk a v čase, keď mal túto sumu na svojom účte mu dňa 28.11.2000 príkazom na začatie exekúcie súdna exekútorka Ing. M. K. zablokovala uvedenú sumu; napriek tomuto príkazu na začatie exekúcie uvedenú sumu použil v prospech iných exekučných konaní; za závažné disciplinárne previnenie mu disciplinárny senát Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov uložil disciplinárne opatrenie v zmysle § 221 ods. 2 písm. b) Exekučného poriadku – peňažnú pokutu vo výške 20 000 Sk. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že disciplinárne senáty oboch stupňov v danej veci postupovali v súlade so zákonom.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Z jeho obsahu ako aj z obsahu doplnenia odvolania vyplynulo, že sa domáha vyhovenia žalobe, zrušenia rozhodnutia žalovaného a priznania trov odvolacieho konania. Uviedol, že od súdnej exekútorke Ing. M. K. mu do 18.07.2001 nebol doručený exekučný príkaz, preto po predchádzajúcich úkonoch v exekučných konaniach vydal toho istého dňa exekučné príkazy a vymožené finančné prostriedky v prospech oprávneného D. S. v exekučnom konaní Ex 283/00 použil do exekučných spisov, v ktorých vystupuje menovaný D. S. ako povinný: Ex 29/01, 3Er 328/01 – ktorý bol uspokojený v plnej výške, a to 23 346 Sk v prospech oprávneného S. P. pobočka V. T. Ex 34/01, 3Er 333/01 – ktorý bol uspokojený vo výške 11 014 Sk v prospech oprávneného S. P. pobočka V. T. Ďalej uviedol, že tieto skutočnosti boli pánovi S. včas a s dostatočným predstihom oznámené. Keďže má zato, že vydané exekučné príkazy majú väčšiu právnu silu ako len prípadná blokácia formou príkazu na začatie exekúcie, tak tieto exekučné príkazy rešpektoval a vyplatil v prospech oprávnených. Tiež uviedol, že sa jednalo o prednostné pohľadávky v zmysle § 71 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, a to pohľadávky na poistnom, preto si myslí, že v tejto veci nepochybil, ak uspokojil svojho oprávneného ako prednostného veriteľa s prednostnou pohľadávkou, čomu prikladal aj väčší dôraz, keďže sa jednalo o pohľadávku štátu a poistné, ktoré možno poslúžilo aj na vyplatenie dôchodku pre 4-5 dôchodcov. Súdna exekútorka Ing. M. K. mala vymáhať len pre oprávneného, a to obchodnú spoločnosť S. s.r.o., ktorá medzičasom zanikla. Doposiaľ exekučný príkaz od súdnej exekútorke Ing. M. K. nedostal, nakoľko mala v exekučnom konaní Ex 2194/00 vznesené námietky, o ktorých nebolo právoplatne rozhodnuté okresným súdom, preto jej nemohol poukázať peniaze, ktoré vymáhal pre D. S. ako oprávneného. Poukázal tiež na to, že ak by bol čakal na exekučný príkaz od súdnej exekútorke Ing. M. K. a finančné prostriedky držal na účte v banke, išlo by o dlhú a neefektívnu prácu v prospech svojich oprávnených, čoho dôsledkom by mohlo byť väčšie poškodenie povinného a vykonávanie viacerých exekučných konaní proti nemu niekoľko rokov bez efektného konca, aj keď finančné prostriedky boli vymožené. Upozornil zároveň na skutočnosť, že ak by on ako súdny exekútor vymožené finančné prostriedky nepoukázal na účet svojho oprávneného, a to S. P. pobočka V. T., na základe vydaných exekučných príkazov tak by tieto exekúcie doposiaľ neboli vymožené, nakoľko menovaný D. S. nespolupracoval a zdržiaval sa dlhodobo na neznámych miestach a bolo by niekoľko

exekučných konaní vedených proti jednému povinnému niekoľkými exekútorскими úradmi bez efektného vymoženía pohľadávky. Uviedol ďalej, že tieto skutočnosti sú len čistá pravda a zároveň aj podstata celej jeho súdnej záležitosti o porušení zákona, kde ho ako súdneho exekútora Disciplinárny senát Slovenskej komory exekútorov potrestal za skutok, ktorý ešte nenastal, disciplinárnym konaním DK-6/2002 zo dňa 5. novembra 2002. Ten skutok by nastal až vtedy, keby mu súdna exekútorka Ing. M.K. doručila exekučný príkaz a on by ho nebol rešpektoval. Chcel upriamiť pozornosť aj na to, že ako súdny exekútor sa nemôže dostať do polohy dlžníka povinného. Ďalej podotkol, že zákon porušený nebol, nakoľko ako súdny exekútor rešpektoval exekučný príkaz, ktorý súdna exekútorka Ing. M. K. doposiaľ nevydala, preto nenastal ani samotný skutok ani porušenie § 110 ods. 1 Exekučného poriadku. V závere odvolania poukázal na to, aby si Najvyšší súd Slovenskej republiky vyžiadal stanovisko od samotného tvorca Exekučného poriadku k tomuto rozsudku 1 S 81/05-46, a to od Mgr. E. K. s tým, že toto žiadal, aby vykonal Krajský súd v Prešove, ale on tak do rozhodnutia 1 S 81/05-46 nevykonal.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K veci uviedol, že sa s napadnutým rozsudkom v celosti stotožňuje a odvolanie navrhovateľa kvalifikuje po obsahovej stránke ako právne irelevantné.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 v spojení s § 246c OSP. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní podľa § 250ja ods. 3 OSP dňa 11. februára 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňovej disciplinárnej komisie o uznaní žalobcu disciplinárne zodpovedným za disciplinárne previnenie podľa § 220 ods. 2 Exekučného poriadku porušením ustanovenia § 110 Exekučného poriadku tým, že v exekučnom konaní konanom na základe poverenia okresného súdu, č.k. 10 Er 1227/00 zo dňa 16. júna 2000 vymohol v prospech oprávneného D. S. sumu 55 998 Sk a v čase, keď mal túto sumu na svojom účte mu dňa 28.11.2000 príkazom na začatie exekúcie súdna exekútorka Ing. M. K. zablokovala uvedenú sumu; napriek tomuto príkazu na začatie exekúcie uvedenú sumu použil v prospech iných exekučných konaní; za závažné disciplinárne previnenie mu disciplinárny senát Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov uložil disciplinárne opatrenie v zmysle § 221 ods. 2 písm. b) Exekučného poriadku – peňažnú pokutu vo výške 20 000 Sk.

V súdnom preskúmacom konaní sa krajský súd stotožnil so záverom disciplinárnych komisií oboch stupňov, že žalobca porušil ustanovenie § 110 ods. 1 Exekučného poriadku, keď časť zo sumy 55 998 Sk, vymoženú v prospech

oprávneného D. S. napriek doručeniu príkazu na začatie exekúcie súdnou exekútkou Ing. M. K. dňa 28.11.2000 použil na splatenie dlhu oprávneného D. S. voči S. P. V. T.. Poverenie na vykonanie exekúcie voči povinnému D. S. v prospech oprávnenej S. P. V. T. bolo vydané až 23.03.2001, čiže po tom, ako mu peniaze zablokovala súdna exekútko Ing. M. K.. Aj krajský súd mal za to, že je nepochybné, že žalobca porušil ustanovenie § 110 ods. 1 Exekučného poriadku, keď nerešpektoval ustanovenie o časovom spravovaní sa pohľadávok po doručení príkazu na začatie exekúcie a finančné prostriedky napriek zákazu vyplatil v prospech iných exekučných konaní s časove horším poradím.

Najvyšší súd SR sa so záverom krajského súdu stotožnil. Na dôvody odvolania nebolo možné prihliadnuť, lebo neboli pre právne posúdenie danej veci relevantné. Pokiaľ žalobca uvádzal pohnútky, ktoré ho k vytýkanému postupu viedli, jeho pohnútky môžu byť ľudsky pochopiteľné, to však nič nemení na tom, že postupoval v rozpore s ustanovením § 110 ods. 1 Exekučného poriadku (Poradie pohľadávok sa spravuje dňom, keď sa dlžníkovi povinného doručil **príkaz na začatie exekúcie**. Ak sa mu doručil toho istého dňa **príkaz na začatie exekúcie** pre niekoľko pohľadávok, ktoré by sa nemohli z pohľadávky povinného úplne uspokojiť, uspokojí dlžník povinného tieto pohľadávky pomerne), ktorý zákon **prikazuje** exekútorom, ako majú pri exekučnej činnosti postupovať. Nebolo možné zohľadniť ani jeho tvrdenie, že bol potrestaný za skutok, ktorý ešte nenastal, lebo skutok, uvádzaný vo výroku rozhodnutia disciplinárneho senátu prvého stupňa (opakovane citovaný aj v tomto rozsudku) **už nastal**. Odvolací senát Najvyššieho súdu nepovažoval za potrebné a ani za vhodné (ako to žalobca navrhoval v odvolaní) vyžiadať stanoviska od tvorca Exekučného poriadku, a to s poukazom na ústavné princípy, formulované v článkoch 46,48 a 142 Ústavy Slovenskej republiky.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom disciplinárnych senátov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Najvyšší súd SR preto nebude opakovať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a ani odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP v znení zákona č. 384/2008 Z. z. účinnom od 15.10.2008). V súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, s ktorými by bolo potrebné osobitne sa zaoberať.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 11. februára 2009

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová